

Arrest

nr. 229 797 van 4 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit het vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoeker op 27 april 2018 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk, alsook op 23 juli 2015 in Hongarije en op 6 oktober 2015 in België.

1.3. Op 5 april 2019 werden de Franse instanties verzocht om verzoeker terug te nemen. Op 19 april 2019 aanvaardden de Franse instanties de overname op grond van artikel 18, (1), b), van de

Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 5 augustus 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : M.

voornaam : F.

geboortedatum : 18.08.1994

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., verder de betrokkene, staatsburger van Afghanistan, bood zich op 14.03.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 20.03.2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene verklaarde niet over identiteitsdocumenten te beschikken.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van dit verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 27.04.2018 internationale bescherming vroeg in Frankrijk. De treffers tonen ook aan dat de betrokkene voorheen internationale bescherming vroeg in Hongarije op 23.07.2015 en in België op 06.10.2015.

De betrokkene werd gehoord op 27.03.2019 en verklaarde niet gehuwd te zijn. Hij stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij in maart 2015 in Afghanistan vertrok en via Pakistan, Iran, Turkije en Servië naar Hongarije reisde. De betrokkene bevestigde dat hij op 23.07.2015 vingerafdrukken heeft laten nemen in Hongarije, maar dit gebeurde naar eigen zeggen onder dwang. De betrokkene verklaarde in oktober 2015 naar België te zijn gekomen en diende er op 06.10.2015 een verzoek in voor internationale bescherming. Het verzoek in België verzoek was op 09.10.2017 het voorwerp van een beslissing van een weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De betrokkene verklaarde in april 2018 naar Frankrijk te zijn getrokken, waar hij op 27.04.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende en de dag nadien terug naar België kwam.

Op 05.04.2019 werden de Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd op 19.04.2019 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 aanvaard. De Franse autoriteiten geven in dit akkoord ook aan de betrokken te kennen onder een alias, met name S., F. (geboren op 18.08.1994). Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charles-de-Gaulle.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij hier in het verleden ook al was en het land dus kent. Hij gaf aan bezwaar te hebben tegen een terugkeer naar

Frankrijk. Hij stelde dat hij een verkeerde keuze had gemaakt door in Frankrijk een verzoek voor internationale bescherming in te dienen en verklaarde gewoon zijn vrienden te hebben gevolgd. We wensen te er op te wijzen dat de betrokkene over voldoende zelfstandigheid beschikt om al dan niet te beslissen om in Frankrijk een verzoek voor internationale bescherming in te dienen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene bracht geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Frankrijk wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene gaf verder ook aan dat hij één dag nadat hij een verzoek voor internationale bescherming in Frankrijk had ingediend al terug naar België is gekomen omdat hij zag dat de situatie op vlak van opvang en behandeling heel anders is.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique

Planès- Boissac e.a. ,“Asylum Information Database - Country Report France - 2018 update”, laatste update op 20.03.2019, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 49).

Het rapport omschrijft de situatie van Dublin-terugkeerders wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft, zoals de betrokkene ook aanvoert in de tussenkomst van zijn advocaat. Het rapport kaart aan dat Dublinterugkeerders van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charles-de-Gaulle en hem verzoeken zich aan te bieden bij de plaatselijke “préfecture de Police (Centre des demandeurs d’asile)”. We besluiten dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur zal dienen te ondernemen.

Eind 2018 kende de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming (“centres d’accueil pour demandeurs d’asile” of CADA, “accueil temporaire – service de l’asile of AT-SA, “hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile” of HUDA en andere structuren) een totale capaciteit van 86.592 plaatsen, waarvan 42.452 in de CADA-structuur (pagina 83). De bedoeling is in 2019 3.500 extra plaatsen te bekomen, waarvan 1.000 in de CADA-structuur.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Ze zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de

erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tijdens het verhoor dd. 27.03.2019 stelde de betrokkene over een goed gezondheid te beschikken.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 29, 1., eerste lid, van de Dublin III-Verordening bepaalt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om

de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2., van de Dublin III-Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De aanvaarding van de overdracht door Frankrijk vond plaats op 19 april 2019, zodat de termijn van zes maanden voor overdracht, zoals bepaald in artikel 29, 1., eerste lid liep tot 19 oktober 2019.

In de nota met opmerkingen en ter terechtzitting verklaart de verwerende partij dat op 17 oktober 2019 aan Frankrijk werd gevraagd om de termijn naar 18 maanden te verlengen aangezien verzoekers adres niet meer gekend is. De verwerende partij legt hier evenwel geen enkel stuk van neer. Ook in het niet inventariseerde administratief dossier kan geen beslissing worden teruggevonden waaruit blijkt dat de termijn werd verlengd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan derhalve slechts vaststellen dat de termijn van zes maanden verstreken is, zodat op grond van artikel 29, 2., van de Dublin III-Verordening België bevoegd is geworden voor de behandeling van de aanvraag.

Ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden is België overeenkomstig artikel 29, 2., van de Dublin III-Verordening de voor de asielaanvraag bevoegde lidstaat geworden en is de bestreden beslissing niet langer uitvoerbaar. Het beroep is doelloos geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT